

радостта на всинца ни. Свърши робията. Новъ животъ започва.

— Двайсетъ години не сме се виждали! — говорѣха другаритѣ на Климе.

— Бжди мжжъ, тате, — викна бодро Климе, грабна баща си съ дветѣ си мускулести ръце и го издигна нагоре. — Викай „ура“ за България!

Разхълцанъ отъ радостъ и умиление, старецътъ разтвори немошното си гърло за да извика, но

гласътъ му заглъхна въ общия ревъ, който изригна като вулканъ отъ издутитѣ гърди на неустрашимитѣ българи. Гръмогласно и страхотно „ура“ раздвижи върхаритѣ на дърветата, подплаши птичкитѣ и се нирна по цѣлото свободно Българско...

Старецътъ едвамъ мълвѣше отъ възлнение:

— Климе... сине... ние сме вече свободни!...

Атанасъ Душковъ

Отъ сутринята снѣга все по-голѣмъ се сипе; такъвъ е студъ сега, че бузитѣ ни щипе.

Наникжде отъ снѣгъ не може да се мине — снѣгътъ покрива чакъ и къщи и комини.

Но да вали тозъ снѣгъ! Ний винаги сме смѣли и ще изскочимъ пакъ съсъ дрешки по-дебели.

Че зимнитѣ игри отъ лани ний ги знаемъ и можемъ съ снѣгъ дори и мечка да изваемъ.

К. Фурнаджиевъ